

Ларіон

У МУКАХ КОХАННЯ. ДЕННИК ЗБОЛІЛОЇ ДУШІ. ПОЕМА

ВІРА Й КУЛЬТУРА ч. 4 (100)

7

У МУКАХ КОХАННЯ ДЕННИК ЗБОЛІЛОЇ ДУШІ.

Поєма

ПЕРЕДМОВА.

ЦЬОГО "Денника зболілої душі" я написав у Генеральному Шпиталі у Вінніпегу за час мого там місячного перебування (26-го липня—28-го серпня 1961-го року) в поопераційний час. Писав його кров'ю свого змученого серця, писав у більшості в безконечні ночі, коли я з болями позоставався сам-на-сам, коли я позоставався самотнім у тяжких поопераційних терпіннях.

І кожне написане слово я глибоко переживав!...

Писав я часом і для того, щоб відтягнути свою гарячу думку на інше, і тим заглушити нелюдські терпіння... Коли я перестав писати, бої збільшувалися!...

Повторилось усе так, як було це вже зо мною в Швайцарії, у м. Лозанні, у клініці "Ла Сурс", де я в поопераційний час у місяці січні 1946-го року написав свою драматичну філософську поєму: "В обіймах страждання".

Подаю тут "Денник зболілої душі", — подаю усе так, як цей Денник вийшов з моєї стражданнями любимої душі... Без виправлень і без додатків...

Хоч цей Денник чисто суб'єктивний та чисто особистий, але я оприлюднюю його, бо він щиро реальний, — описано все так, як справді було чи відчувалося...

Крім цього, все це переживали й переживають мільйони людей-мучеників у час своїх недуг та в час свого розставання з цим світом...

Господи, — нащо?...

I

ЗІРВАЛАСЬ БУРЯ...

1.

ПЕРЕДЧУТТЯ

Душа сумує й плаче тихо,
А серце мале і болить, —
В життя ввірвалось чорне лихо,

І не вступає ні на мить, —
Й душа сумує й плаче тихо,
А серце мале і болить...

Нема нізвідки допомоги
Й спасіння жодного нема:
Від друзів — зайві остороги,
Самотність шквириться сама, —
Й нема ні звідки допомоги,
Й спасіння жодного нема!...

І з серця вірвалась Молитва,
В душі огнем засіяв Бог:
Й лиха спинилася гонітва,
Й Вгорі заграв Святий Чертог, —
Бо з серця вірвалась Молитва,
В душі огнем засіяв Бог!...

2.VII.1961.

2.

МОЛИТВА.

Я в шпиталі... На Божу Волю
Себе смиренно відаю:
Не чую мук, не чую й болю, —
Десничю чую лиш Твою!...

Зірвалась буря й сторощля
Міцну столітню осокору, —
І в мент життя заникла сила
І несподівано, й не вбру...

І я молюся у покорі:
Хай Воля діється Твоя, —
На Небі сяють тихі Зорі, —
Нехай засяє і моя!...

І я молюся не за себе,
Молюсь за Церкву, за Канаду, —
Мойого поту тут ще треба
І для розвою і для ладу...

Молюсь за Матір Україну,
Вона горить в моему серці.
Ті ніколи не покину,
Ніколи їй не зраджу в гріці:

Впад'ю й на Небі на коліна,
Схлюсь при Божому Престої:
Нехай воскресне Україна
Серед живих у вольнім коалі...

26.VII.1961.

3.

НАКАЗ ГОСПОДНІЙ.

Наказ Господній справедливий
На мене впав, як ярий грим, —
Його послушаюсь, щасливий,
Й зіллявся з Господом своїм!..

Це кличе Бог мене до Себе
Кудись на ішег служіння,
Бо праці треба і від Неба, —
Народу сіяти спасіння...

Мені Господь дасть дужі крила
Літати з Неба в Україну, —
Щоб розцвіліся Мати мила
І щоб мішишала без втрату!..
17.VIII.1961.

II.

СМЕРТНІ БОЛІ.

1.

ПОРІЗАЛИ...

Порізаали... Й печучі боля,
Усі жакні й нестерпні муки
На мене кинулись в сваволі,
Як діти матішці на руки...

У темрявній труні-кімнаті,
Де рухались німі робітки,
Жорстокі дүхи волохаті
Принесли хаосу з Голготи...

І все болить, і все чутайве,
І скрізь горить огонь печучий, —
Нелюдських мук всецедра злива,
І біль пекельний і жагучий...

В мені ні цяточки живої,
Усе порізаве, побите...
І в цім останнім скорбнім бої
І серце ранами покрите...

І темно скрізь... І впали гори,
Й мене навкі привалили,
І в тіпці з сміхом линує Зморі
І рвуть мені останні жили...
29.VII.1961.

2.

МИЛОСЕРДЯ...

Одну крапку роси дайте, люди,
Поки смерть свою працю відбуде, —
Милосердя!...

Одну краплю води, мої любі,
Поволожте мені спрагаї губи, —
Милосердя!...

Хоча гляньте на мене любовно,
Й легче стане мені невнимовно, —
Милосердя!...
2.VIII.1961.

3.

СТЯТА ДЕРЕВНА.

Усе горить, пече усе,
Нема вже й крапочки живої,
І кожен день одне несе, —
Повільну прігру в смертнім бої...

Усе болить, немає сил,
Лежу, як стята деревина, —
Ані пір'ючки від крила,
Що ними вніслася людина...
6.VIII.1961.

4.

ВОДНИЦЯ ДНІПРОВА...

Тільки крапельку дайте Води
Дніпровбі,
Цілющої тої водниці святої, —
Й я відразу здоровим як тур той
устану,
Позбувшись боля, забувши про
рану...

Хай Євшаном запахне Водниця
Дніпріва,
І сила заграє від віку готова, —
Мене всього прошіє цілющая сила,
І творчо замаяють орлині крила...

Чудодійна й свята та Дніпріва
Водниця, —
Разочок один ще подайте напиться,
Ще подайте до спрагнених уст хоч
краплину,
Й могутнім орлом я до Неба полину!...
8.VIII.1961.

5.

І ПОЩО, Й НАЩО?...

Схопіла смерть мене за руки
Й жбурила враз на гостре ложе,
І я занурився у муки, —
І пощо й нащо, Милій Боже?...

Мене схопіли смертні боля,
І вже ніщо не допоможе, —
У землю пнуться кості кволі, —
І пощо й нащо, Милій Боже?...

Усе життя я рвався до щастя, —
І ось воно... в могилі може?..
У гробі певне не придасться, —
І пощо й нащо, Милій Боже?..
2.VIII.1961.

6.

ТАК ТРЕБА...

Я знаю, Господи, так треба,
Очі всі м'які, ці всі боля,
Щоб доступитися до Тебе,
Що онде снеш в видюкбай!...

Але ж в людські квота сила
Й терпіть над міру не спроможе, —
Подай мені спасіння крила
Летить до Тебе, Милій Боже!...

Усе життя я жив з Тобою
І жити буду й до могили, —
Але Могутньою Рукою
Спни ці муки, Боже Милій!...
8.VIII.1961.

7.

СЕРЦЕ...

Кохане серце — не ставай,
І раптом не спиняйся в роботі, —
З тобою йшли ми й через край,
Але в любові та в спільноті!...

І ти було з душою в парі,
І ми все друзями бувай,
І щб від Бога мали в Дірі,
Тягай вперед, як ті воли!...

Кохане серце — не ставай,
І раптом не спиняйся в роботі, —
З тобою йшли ми й через край,
Але в любові та в спільноті!...
8.VIII.1961.

III.

СПИННИВСЯ ЧАС.

1.

СПИННИВСЯ ЧАС...

Спинився час, і йти не хоче,
Щоб смертні боля жирували, —
І безконечні стали ночі,
І виють пострашно шакали, —
Бо час спинився, і йти не хоче,
Щоб смертні боля жирували...

Коли ж світанок той прибуде,
І сонце промінєм заграє, —
Бо камінь душить спрагаї груди
Й Примара Мброком лякає, —
Коли ж світанок той прибуде
І сонце промінєм заграє?!...
20.VIII.1961.

2.

СПИТЬ ШПИТАЛЬ...

Прибитий жажом, спить шпиталь,
І тихо скрізь, як у могилі,
Принишкли боля та печаль,
Принишкли й різані в безсні!...

Одні Господь над всім чатує,
Як Пастир Добрий між овець, —
Він бачить все, і все Він чує,
Як Лікар світу і Отець!...
13.VIII.1961.

3.

ВНОЧІ.

Так тихо скрізь, як в домовині,
Усі замерли в чуйнім сні, —
І душать їх Примари сині
І сніяться сні їм навсіні!...

Але видіння сніжнобілі,
Немов Господні Анголай,
Снують сестриці тихосмілі,
Й женуть Примари, як орля!...

"Водниці, Анголе, краплину,
Й Примара смертна утече!" —
Й снують видіння без упяну,
В кімнаті маосно, гаряче!...
14.VIII.1961. з г. воц.

4.

НІЧ ПОЖИРУЩА.

Яка вона довга, оця ніч шпитальна,
Немов ті прерійні простори,
Немов та сирітьська недоля безжална,
Немов злої теці докори!...

І тягнеться ніч, як та річка в різніні,
А з нею виснажливі боля!...
Чи ж встане цілюще сонечко нині,
І промінєм теплим дасть Доля?

Розсілася скелею ніч пожируща,
Широка й безлюдна, як море,
А з нею страхітлива морочна пуца,
Яку тільки сонце поборе!...
16.VIII.1961.

5.

СЕСТРИЦІ.

Коли горів я на огні,
А тіло мучили і рвали,
Сестриці тихі та ясні
Мені водниці подавали!...

Вони являлись, сніжнобілі,
 Пі спиняли М'ярення та болі, —
 І спокій чувсь в побитім тілі,
 Пі роса перайлася на чолі...
 15.VIII.1961.

6.

МАТИ.

Коли в мені шаліли болі
 І не ставало сил страждати,
 Із Неба сходила поволі
 Моя кохана рідна мати!...

І нахилялась надо мною,
 Як світлозоряне видіння,
 І всеоживною сльозою
 Стишала синове горіння...

Вона торкалась мого чола —
 І загорялась нова сила, —
 І тихо матерью спровола
 Ти воскресала сину крила...

Пі своїми теплими сльозами
 Мене усього ти кропила, —
 Пі вливала сил живих без тамі
 Моя кохана мати мила!...
 23.VIII.1961.

7.

СЛЬОЗИ.

Мов чаші у квіток росою,
 Блещать мої очі сльозою, —
 Пі коли ясне сонечко встане
 І роби ці вип'є, кохане?...

Бо сльози гарячі і голі
 Самі все течуть без упину,
 Немов потічок той на полі
 Орбує спрагау долину...

Ой сльози жаркі, перестаньте,
 Немов ті сніжинки, розстаньте, —
 Нехай заспокоїться тіло,
 Що й так на огні вже згоріло...
 15.VIII.1961.

IV.

УМРУ...

1.

УМРУ...

Нехай: умру, й піду до Бога,
 А тіло вложать в домовину, —
 Відвічна світові дорога,
 І нею тихо я вже йду...

А Дух своє: а що ж то даді,
 Пі моє де місце у Вселенній?
 Чи прийдуть інші печалі,
 Нові завдання стануть денні?...

Я вірю глибоко: до Неба
 Душа моя орлом полине, —
 Бо це предвічна потреба,
 Дорога людська це єдина...

В одво естві зідаюся з Богом,
 Святі призначення готові, —
 Усе охотиться Черт'югом
 Його Господньої Любові...
 8.VIII.1961.

2.

КІНЕЦЬ.

Кінець настане... хоч сьогодні...
 Ну що ж... всі дійдем до кінця, —
 Бо вічні лиш Слова Господні,
 Пі Закони вічні лиш Творця...

Кінець іде, і поспішає
 Скоп'ять без радзду мене, —
 На нього відхлику немає,
 Пі нікого він не проминіє...

Помремо всі ми, і в могилі
 Засипле нас земля тяжка...
 І вороги, і друзі мнілі, —
 І їхня доля всім така!...
 30.VII.1961.

3.

НІЧОГО...

Нічого я більше не хочу, —
 Скоріше б мені до могилі,
 А злякану душу пророчу
 До Себе візьми, Боже Милій!...

Нічого мені вже не треба,
 Все з'ємне тепер я покину, —
 Я прагну одвічного лиш Неба,
 До Бога Одного поайну!...
 9.VIII.1961.

4.

СЛАВА ЗА ВСЕ!

Боже, Ти дав мені щастя прожити,
 Бачити й чути Небесну Красу,
 Дав мені розум зіркий несповитий,
 Квітонці мов ту росу:

Вік цілий це моє ложе, —
 Слава за все Тобі, Боже!...

Боже, я бачив: весілки мінцїві
 Воду родочу палий із Дніпра,

Хвилі Дніпрові сміялись грайливі,
Слухаючи кобзаря,
Сонечко ж сяло погоже, —
Слава за все Тобі, Боже!...

Згадку, — яркий садок цвів весною,
Яблука в білому, мов молоді, —
Цєю красою, як Рай чарівною,
Серце швіте й до Судя,

Й цього забути не може, —
Слава за все Тобі, Боже!...

Господи, чув я, — надзбрине "Тату!"
Сни мій уперше промовив мені:
Й соншина радість наповнила хату,
Мов би у зоринні сні...

Спогад — як щастя погоже:
Слава за все Тобі, Боже!...

Цісом я бачив й таке, — годували
Баться у немочах рідні сини:
Старість глибоку його доглядали,
Діток своїх мов вони, —

Хай це усім допоможе, —
Слава за все Тобі, Боже!...

Радості ширі я бачив повсюду,
Лиха ж скорботні ми чиним самі, —
Щастя вселюдського ввік не забуду
Навіть як в'язень в п'ятні!...

Близько вже смертнее доже:
Слава за все Тобі, Боже!...
8.VIII.1961.

5.

ПРОЩАЙ, УКРАЇНО МОЯ

Все життя я орав, скільки міг,
Український твердий переліг,
А тепер Сироту покидаю,
Бо вже сили служити не маю...

Я відходжу спокійно, бо скрізь
Де було повно темрявних сліз, —
Там свідоме життя вже бує,
І врожаю плідного чекає!...

І прощай, Україно моя,
Бо наввік відходжу вже я, —
Я служив все життя Тобі вірно,
І відходжу спокійно й покірно...
12.VIII.1961.

6.

КАНАДА

Канада дала мені Волю
І Духа живого дала, —
І тут я знайшов рідну Долю,
І висох тут піт із чола!...

Канаді віддав я всю душу,
І серце любовне віддав, —

В Канаді й померти я мушу,
Бо в ній я Людиною став...
1.VIII.1961.

7.

ДНІ ЖОРСТОКІ

Тече річка попід гаєм,
Береги зелені,
Ми ж під ворогом конаєм
У залізній жмені!...

Душить ворог Україну,
Душить до останку, —
Певне скоро й я покину
Свою милу ланку!...

Тече річка під горою,
Береги високі, —
Де нам дітися з бідою
У ці дні жорстокі?...
22.VIII.1961.

8.

СКІЛЬКИ МІГ...

Одному Тобі, Милый Боже,
Одному Тобі все життя
Служив я душею і серцем,
Готовий хоч на розп'яття!...

Служив я й Твоєму народові,
Служив Україні весь вік, —
Обоє злякався Ти для мене,
І я Вам служив, скільки міг!...

Удвох Ви були ясне Сонце,
Що гріло й світило мені, —
Ти взяв мене в Батьківські Руки,
І паліти були мої дні!...
16.VIII.1961.

9.

ПТАШКА

Душа моя вилетить з тіла,
Я мов пташка розумна та зміла,
Помчиться стрілою до Тебе,
Угору до самого Неба, —
І сяде при Горнім Престолі,
Ляклява в Господньому Колі!...

Мій Судде, — скеруй цю пташину
На Путь Твою Просту й Едину,
На путь Пресвяту неозору
Скеруй її просто Угору, —
І дай їй тепер хоч спокійно
Своєю Святою Рукою!...
10.VIII.1961.

10.

ДУША ДО ГОСПОДА ПОЛИНЕ.

Є ще світи, є ще творіння
В Руках Святішого Творця, —
І всі для нашого спасіння,
Ясніші, як Земля оця...

Душа до Господа полине,
Як та бездбна пташина,
І Сам Творець її скерує,
Де пташка далі заночує...
11.VIII.1961.

11.

КВІТИ.

Прекрасні й пахучі ці квіти,
Як символ здоров'я й життя, —
І як же квітків не жаліти,
Відходячи десь в небуття?...

У квітах моя вся кімната,
Хоч сил і краплі нема, —
Природа прекрасна й багата
Надасть мені сили сама!...

О квіти, — душею і серцем
Люблю вас, як чудо Краси, —
Як легіт святий над озерцем,
Бо в квітці й Ти, Боже, еси!...
12.VIII.1961.

12.

БЕРІЗКА ЗЛАМАЛАСЬ...

Ой у полі берізка гоїдалась —
Її від вітру зламалась, —
І на землю вершечком упала, —
І гірко стогнала:

"Ой навіщо, вітри, так гоїдали —
Її берізку зламали, —
Я ж так мало знала ще світу
Її людського привіту..."

Ой я мріяла вільно пожити,
Всіх щиро любити,
І стрілою до сонечка гналась —
І раптом зламалась!..."
20.VIII.1961.

13.

ПРОСТІТИ

Простіть мені, браття, мої всі провини,
Її нічого із них не згадайте, —
Бо вже до Грізного Судді я ползшу,
Мені ж ви опрощення дайте!...

Щаю всіх вас, і смиренно бажаю:
Простіть гріхи невідомі, —

За них я вже втерпів муку безкраю,
То ж щиро простіть сиромі!

Немає людини, щоб не нагрішила,
Тож грішний і я перед вами, —
А прощення ваше — свята мені сила
Явитись до Судної Брами...

Простіть мені, браття, мої всі провини
Її нічого із них не згадайте, —
Бо вже до Святого Судді я ползну,
Мені ж ви опрощення дайте!...
17.VIII.1961.

14.

Я НЕ ГОТОВИЙ ВІДІТИ...

Так тихо-тихо у кімнаті,
Ніщо ніде не шелехіє,
І тільки Прійвиди крилаті
Лякають танцями мене...

Кінець іде, зо всього бачу,
І наближається могила, —
Я не лякаюся, не плачу,
Бо смерть — година моя мила...
Вона давно вже надо мною
Вартує в гострою косою,
І кожний мент, і кожну мить,
Як сторож пильний, все зорить!...

В часах останніх не бувало,
Щоб не сміялась з мене смерть,
А насміявшись уцерь,
До мене лізла, й своє жало
Аж в серце пхала, навісна!...
Але душа моя вся!
Її піддатись смерті не хотіла, —
Її зростає й далі горді крила,
І я летів вперед в роботі,
Хоча б то навіть на Голготі!...

Не хтві я смерті добачати,
Хоч бачив в праці її грати,
І крик почув: "Спилися, годі,
Бо ще ніхто в своїм народі
Своїй праці не скінчив,
Хоч працю заливою він лив"...

Щодень, то ближче до могили,
Щодень, то ближче до кінця,
До Тебе лину, Боже милый,
Іду до Рук свого Творця...
І завжди треба мішко знати,
Що смерть зорить нас кожну мить,
І щохвилини пам'ятати —
Вона уже до нас летить!...

"Прийшов кінець, — покнь
роботу
Її лягай негайно в домовину, —
Хоч працював ти і до поту,
Кінчай усе в одлу хвилину!"...

Та як кінчат? Роботи ж повно,
І потребує все кінця...
І серце плаче невимовно
Й благає Рідного Отця:
"Я не готовий відійти, —
Почуй благання мое Ти...
Я не готовий, Боже Милій,
Бо ж справи треба покінчаті, —
Подай мені хоч крапку сил
Верху поставити до Палати!"...
XVIII. 1961.
(Кінець буде).

† Іваріон.

**У МУКАХ КОНАННЯ.
ДЕННИК ЗБОЛЛОЇ ДУШ.**

Поема.

V.

ЧУЖАНИЦЯ.

1.

ЧУЖАНИЦЯ.

Покинув Край свій, і блукію
В чужому світі, як прибуда, —
Нідє привіту не зазіюю,
Останній зійда я повсюду, —
Бо кинув Край свій, і блукію
В чужому світі, як прибуда...

Усе життя не знав спокою,
Бо я останній чужаниця,
І все за хліб ставать до бою,
А щастя — тільки часом сниться, —
І все життя не знав спокою,
Бо я останній чужаниця...

"Ми на роботу вас наймаєм,
І ви повинні нам служити"...
Ми наймиті, і тільки й маєм —
В чужій землі з червою згнити, —
Бо "На роботу вас наймаєм,
І ви повинні нам служити"...
22. VIII. 1961.

2.

САМОТНІСТЬ.

Тяжка самотність стопудова,
Немов та скеля, навалюва.

Й не чути дружнього вже слова,
Коли спалилась мої крила...

І де ти, Церкво моя Рідна,
Чом не ритуєш свого сина?
Мені ж ти Матінка єдина,
Моя Захйстница побідна!...

Як в сиротини на чужині —
Нема ні друзів, ані роду,
І щастя те — волошки сині —
Мене цуралося ізроду...

Он безнадія щирить зуби,
Самотність чорна, як ті хмари, —
Вони женуть мене до згуби
Й кладуть живого ще на мари...

**

Та геть ти, чорна безнадія,
Я не самотня сиротина, —
Зо мною Матінка Марія
Мене вартує мов би сина!...

І завжди Бог Господь зо мною,
І завжди Ангол Хоронитель,
У Небі Зіркою ясною
Мені всміхається й Спаситель!...
22. VIII. 1961.

3.

І ДЕ ТИ, ДОЛЕ?

І де ти, Доле, — скаменійся,
Й мене на смерть не розпинай, —

І хоч в останнє появився, —
 І в домовину руку дай!...
 Усе життя прожив без Долі,
 У Краї Ріднім сиротина,
 І все неволя в видноколі, —
 ПІ тісною стала Україна...
 І де ти, Доле, — скаменійся,
 ПІ мене на смерть не розпинай, —
 І хоч в останнє появився, —
 І в домовину руку дай!...
 22. VIII. 1961.

4.

ЩАСТЯ.

Не бачив я Щастя ніколи,
 Хоч прагнув його все життя:
 Було воно близько, навколо,
 Та скоро збивалось з пуття...
 Я прагнув хоч крихітку Долі,
 Обняти її хоч на мить,
 Та мусів в кайданах неволі —
 Як раб той — і жить, і творить!...
 Є вільне життя... Де? Не знаю,
 Не знаю й творців без кайдан, —
 Терпай в неволю безкраю,
 Підступні насилля й обман...
 А Щастя з Нещастям для мене
 Постійно збігались в одно:
 Було воно завжди шалене, —
 Тепер, і колись, і давно!...
 6. VIII. 1961.

5.

Я НИЧОГО ВІД ВАС НЕ ПРОСИМ

"Друзям".

Я нічого від вас не просив, —
 Все життя я орав та косив:
 Все життя я служив лиш народу
 І в щасливі часи, і в негόδу...
 Я нічого від вас не просив, —
 Все життя я орав та косив:
 ПІ годували мене власні руки,
 А самотнім я був... і в час муки...
 Я нічого від вас не просив, —
 Все життя я орав та косив:
 Ви ж під ноги колоди шпуряли
 ПІ заісно внали, як дикі шакалі...
 12. VIII. 1961.

6.

НЕВМИРУЩА ПЕРЛИНА.

Життя пройшло, як квітка в вітрі,
 І щоб з минулого згадати?
 Злетіли пелюсткы у квіті,
 З Палат лишнявся голі латі...
 Та все життя я жив з Тобою,
 І Ти давав мені завдання, —
 Казав за Правду йти до бою,
 ПІ ростив родючі сподівання...

Та ось зоставсь я сиротою
 ПІ могилу близьку оглядаю, —
 І бачу прірву за собою,
 І чую мброчність безкраю...

.....
 Та ні, — бо служба для народу
 Ніколи в світі не загине:
 Вона полине в рід із роду
 Як невмирущая перлина!...
 9. VIII. 1961.

7.

СЕСТРА МЕНІ НОГИ ПОМІЛА...

Сестра мені ноги поміла,
 Зболаті і німічні ноги, —
 Сходили вони всі дороги
 ПІ літали, як горді крила...

Я плачу від щастя й безсилля,
 Самітник на світі убогий, —
 Сестра ж мені ноги все мила,
 Зболаті і німічні ноги...

ПІ я чую, — ростуть мені крила
 ПІ я буду знову літати,
 Сестра ж мені ноги все мила,
 Як синові рідная мати...
 12. VIII. 1961.

8.

СХОВАЙТЕ...

Сховайте мене під дверима,
 Що ними ідуть в Церкву люди, —
 Хай Доля стає нещадійма:
 Топтати мене кожен буде...

Мене все життя шкульню блик,
 ПІ під ноги стелили каміння, —
 Стинали мені творчі крила
 Під шепіт чадного шпінюня...

Та хай мої "друзі" і нині
 Ногами плазують на груди, —

Я ж буду чуть співав Святній,
І Господа бачити буду!...

І буду всіх щиро вітати
І кланкати вбогих до Бога, —
Бо в Церкві нам Райські Палати,
Бо Церква — основа Чертога!...
12. VIII. 1961.

VI.

БУДЕ ДРУГА ОПЕРАЦЯ.

1.

ІЗНОВУ...

Ізнов на Хрест, ізнов розп'яття,
Ізнову муки та страждання,
Ізнову кинуть на багаття,
І година бійтиме остання...

Живого в тілі не зосталося,
Усе покдалоте й потяте, —
Воно ж у муках вже купалося
І було Примірами розп'яте...

Та хай святяться Твоя Воля,
Під ніж спокійно знов лягаю, —
Ніщо мені і муки й боля,
Як Волю Божу виповню!...
19. VIII. 1961.

2.

ЗГЛЯНЬТЕСЯ...

Побили старого на рівній дорозі,
І нічого живого вже не полишили,
І беруться удруге за нього, — по змосі
Забрати йому вже й порізани сили...

Спніться, бездушні, і більш не карайте,
Я ж щиро й сердечно поклявся у всьому...

Не сила терпіти... хоч дихати дайте...
І згляньтеся сердцем на мене, сірбму!...
21. VIII. 1961.

3.

ХАЙ ДІЄТЬСЯ ВОЛЯ ГОСПОДНЯ

Хай діється Воля Господня,
І хай Чаша й нова не мине, —
Скінчилася служба народня
І могла чекати мене...

Хай діється Божая Воля,
Я завжди слухняний йому, —

Чекає мене інша Доля,
І покину я зміню тюрму...

Я весь віддаюсь в Твої Руці,
Покірний слуга Твій і син, —
Вік цілий з Тобою я в злуці,
І Ти Провідник мій Один!...
16. VIII. 1961.

VII.

ГОСПОДЬ МЕНІ ПОМІЧ!

1.

ГОСПОДЬ МЕНІ ПОМІЧ!

Господь мені поміч і Сила,
Господь — вся Надія мені,
Господь воскресить мої крила,
І верне безболісні дні!...

На Господа все покладаю,
Він світу Початок-Кінець,
І від Нього спасіння чекаю,
Бо Він мені Рідний Отець!...
12. VIII. 1961.

2.

ТІЛЬКИ БОГ!

Над Господа немає ліку,
Спасіння кращого нема, —
Господь лікує нас відліку
Своїми чудами всіма!

В недугі все — Свята Молитва,
Вона веде до перемог,
І коли у тебе з смертю битва,
Спасе від неї тільки Бог!...
23. VIII. 1961.

3.

СВ. ДИМИТРИЙ

Святий Димитріє Туптало,
Рятуй мене в життєвськїм морі,
Бо сила терпіти вже не стало,
І я кончаю в лютїм горі!...

Кругом Приміри оточили
І ссуть мої останні сили, —
І хоч страждання вже без міри,
Та повен я Надії й Віри!...

Бо ти заступілиши за мене
І від недуги порятуюш:
Спніни ж горіння це шалене, —
Благаю й вірю, що почувеш!...
13. VIII. 1961.

4.

Я ЗЛИВСЯ З ТОБОЮ.

О Боже, — я злився з Тобою
В ці скорбні смертельні дні,
І Зорею Надії Ясною
Ти свєш любовно мені!...

Я Сонцем Тебе в собі чую,
Спаситель мені Ти Один, —
І Істоту Твою Трисвітую
Приймає душою Твій син.

О Боже, — я злився з Тобою
В ці скорбні смертельні дні,
І Зорею Надії Ясною
Ти свєш любовно мені!...
20. VIII. 1961.

5.

МОВЧИ, МОЄ СЕРЦЕ...

Мовчи, моє серце, не плач,
І не сійгли, немов та дитина, —
Кинь оком круг себе й побач:
Життя твого — тільки хвилинка!...

Мовчи моє серце, — пора
Це зємне життя нам кінчати:
Порушилась з громом гора, —
Хто може її задержати?...

Мовчи, моє серце, — кінця
Господь нам уже послав, —
Хай свєтитись хвиля оця:
Дорога остання нам свє!...
20. VIII. 1961.

6.

СТАРИЙ...

Совет.

Я став відрізу, Боже Милый,
На тілі кволій в кожнім русі,
Старий і немічно-безсилий,
Як по шаленій завірюсі...

Старим я став, а дух всєсялий,
Немов настїлавсь на обусі, —
Все дине в Небо, орлокрилий,
І молодію я на дусі!...

Бо немічне самє лиш тіло,
А духом Вігору я ширію, —
Немов орея той, гордо й сміло

Все Піднебєсєя оглядаю!...
Бо дух і Бог — одне Єдине,
І до Нього дух наш вічно дине!...
13. VIII. 1961.

VIII.

РАПТОВА НАДІЯ НА ВИДУЖАННЯ.

1.

НАДІЯ.

Раптово сонечко заграло
І спалахнуло у темноті,
І весєлюю Надія стала,
І мені всміхнулася в скорботі!...

І Надія полум'ями грає,
І знову міванть до роботи:
Господь веління послав
Мене забрати із Голготи!...

Вернусь на Ниву я Христову
До свого спраглого народу, —
І заспівую сміло знову
Глому свєту вновольну оду!...
17. VIII. 1961.

2.

БОГ РУКУ ПОДАВ.

Великий Господь в Своїх чїнах —
Немає кінця Його чуду:
Бог руку подасть в хуртовїнах
І Батьком допоможе повсюду!

Мені наказав Бог устати,
І верне ізнов перші сили, —
Я чую: високо літати
Орани виростають крила!...

На Ниву Господню я стану,
І буду стосїло косити, —
Щоб Церкву в Канаді кохану
Душою усім полюбити!
23. VIII. 1961.

3.

НАДІЯ.

Всміхнулося сонце до мене в кїмнїту,
І злякалось: ведуть у нїй талця
Приміри, —
Схопїли на руки мою плоть
розп'яту, —
Із вереском радісним пхають на мари!...

Та сонце сипнуло фронтаном проміння
І Приміри в страху як розтаїли...
І запахла розмїєм Надія весїни,
І Зорею шїлююю з Неба засїла!...
21. VIII. 1961.

IX.

ВОСКРЕСЕННЯ.

1.

ВОСКРЕСЕННЯ.

Буває, в полі все пов'яне
Й нема життя й малій бидині,
Й на серці тяжко й сумно стане,
Немов без матері дитині...

Та вітер дэготом повіє,
І дощик пустить Бог із Неба, —
І знову в полі зеленіє
Й вибирає очі все у себе!...

Так Бог підняв мене з постелі
І Руку дав мені цілющу, —
І оросив безводну пушу,
Й заграли п'явості веселі!...

23. VIII. 1961.

2.

ГОСПОДЬ ПРИШОВ.

Господь прийшов і взяв за руку,
І наказав вставати мені, —
Узяв з недуги на поруку,
Й вернув мені колишні діт!...

Порозбігалась гострі болі,
Немов вовки від пастуха, —
Щодень міцніють сили кволі
Й джерело лнка потуха!...

Й Зорею світяться Надія
Служити Господу ізнов,
І пахне ніжно, як деля,
До Церкви Рідної любов!...

23. VIII. 1961.

3.

ІЗНОВ ЖИТТЯ

Життя — це Господу служіння
Й народу рідному своїому, —
Полум'яне святе горіння
У праці Церкви й Трисвятому!...

На працю йду, — Обом служити,
Як віл смиренний — до могил:
І путтю Божою ходити,
Й віддати народові всі сили...

У Церкві разом Бог і люди,
Несу Ім віддану роботу:
Огнем горять відважні груди,
Готовий йти хоч на Голгофу!...

У Церкві — служба Господіві,
В житті — вся праця для народу:
Бог сили дасть мені сталеві
Посіять скрізь любов та Згоду!

25. VIII. 1961.

4.

СПАСЕННА РОСА.

Нічого я більше не хочу, —
Лиш Водою Господню чинить:
Від неї ніколи не збочу
Й не кину її ні на мить!

Господь невідступно зо мною,
Як в квітці спасенна роса, —
Своею Святою Рукою
Провідить мене і спаса!...

26. VIII. 1961.

5.

ЛИНУЄ

Заграло сонце, і проміння
Линуло рчкою на мене, —
І динше ніченька весіння,
І знову дерево зелені!...

Й мені сміється перша сила,
І люди стали рідні й мнлі,
І чую, — знов зростають крила
І грають думи орлокрилі!...

І Бога бачу знову всюди,
І мною Він Один керує,
Й щастливий знов, — на повні груди
Йому співаю Аламуя!...

23. VIII. 1961.

X.

ДОДОМУ!

1.

ВСЕНАРОДНІ ІДЕАЛИ.

Готов я, Боже, стать до бою
За всенародні Ідеали,
Щоб жити світові з Тобою,
Щоб врешті згнути Валя!...

Хай зійде Сонце, — і засяє
Всім поневоєненим Свобода,
Братерство ріднее безкрає,
І поміж людьми повна Згода!

Подай, мій Боже, світу Волі,
Подай братерської Любови, —
Твої сини он босі й голі
Віки купаються у крові...

Тяжкіє насильство та обмана
По світу сунеться без спони,
І зброя сталася за пана,
І Божі гончуться Закони!...

Готов я, Боже, стати до бою
За всенародні Ідеали,
Щоб жити світові з Тобою,
Щоб врешті згнули Ваали!...

Щоб Божа Правда й Божа Сила
В житті засіяли ізнову, —
Подай же, Боже, мені крила
Науку ширити Христову!...
28. VIII. 1961.

2.

СВОБОДА.

Найбільша Свобода — Христова,
А повная рівність — у Бозі,
Найперша Свобода — то Слова
Хоч в хаті своїй на порозі!...

Свобода вигонить бідоту,
А рівність вирощує крила, —
Обое лякають темноту,
Й тріються народові сила!

Христос нам посівав Свободу,
І й не буде вже більше обману, —
І Правда заросте в рід із роду,
І згинуть криваві тирані!

Свобода — то донечка Божа,
Для щастя народу відвіку, —

Як сонце весінне погожа,
Як крила міцні чоловіку!...
28. VIII. 1961.

3.

ДОДОМУ!

Величне Свято, — йду додому, —
Господь підняв мене з недуги:
Поглянув Батько на сірбіу,
І я вже вдома, недолюбгий!...

Почув Господь Святі Молятва,
Й мене на працю повертає:
Ізнов за Правдою гонитви,
Святе горіння знов безкрає!...

Я знову стану ордокрідий
На службі Господу й нарбоду, —
І Бог поверне мені сили
Творити всім спасінню Згроду!...

Величне Свято, — йду додому, —
Господь підняв мене з недуги, —
Поглянув Батько на сірбіу,
І я вже вдома, недолюбгий!...
28. VIII. 1961.

† Іларіон.

Іларіон

ПОЕЗІЇ. ЮНАЦЬКІ ЩАСЛИВИ ЛІТА. СПОГАДИ

ЮНАЦЬКІ ЩАСЛИВИ ЛІТА.

Спогади.

1. ЩОДЕННО.

Так хочеться їсти... Відвчора
Я в роті й росіпки не мав,
І в очах голодний Змора:
Ще ж вдосвіта з сонцем устав...

Мамуся мовчить, і ні слова:
До школи без хліба піді...
А в мене — усмішка шовкова
Змагає щоденну біду...

І мама стоїть, як тополя,
Й очима мигує мене:
Хоч в мене полатана льоля,
Та серце любовне й яснє!...
26.XII.1961.

2. ДИТЯЧЕ.

Сонет.

Так сумно завжди пам'ятаю,
Коли згадаю про дитяче:
Я хочу їсти до безкраю,
Й душа болять і серце плаче...

І що робить, малий не знаю,
І рзбпач їсть мене гаряча:
Бо хочу їсти до безкраю,
Й душа болять і серце плаче...

І моти стогне, і на руки
Бере й до серця тихо горне,
І забуваю я з розпуски